

[Socialministeren.]

§ 1 eller § 2; og hvis Ikke-Forsørgere er samboende, kan der kun ydes Brændselshjælp til den af dem, der først opfylder Betingelserne derfor. Eventuelle Klager over, at der er nægtet en arbejdsløshedsforsikret Hjælp, skal forelægges Arbejdsnævnet, hvis Afgørelse er endelig.

§ 3 indeholder Bestemmelser om Fordelingen af Udgifterne til Brændselshjælp til Alders- og Invalidere m. v. tillige med en Bestemmelse om, at Finansministeren kan yde Kommunerne Forskud paa Refusionen fra Statskassen og Tilskuddet fra Udligningsfonden.

I § 4 er det bestemt, at af en Arbejdsløsheds-kasses Udgifter i Henhold til Loven yder Statskassen Refusion med en Procentandel, der svarer til den Procent i Forhold til Medlemsbidrag, hvorefter Statstilskuddet til Kassen for Regnskabsaaret 1937—38 beregnes. Desuden kan Finansministeren ogsaa her yde Forskud paa Refusionen.

Jeg skal i øvrigt henvisse til de Bemærkninger, der ledsagede Lovforslaget ved des Fremsettelse i det andet høje Ting. Det fremgaar heraf, at den samlede Udgift bliver 9 339 000 Kr., der fordeles saaledes, at Staten kommer til at bære 5 594 000 Kr., Opholdskommunerne 320 200 Kr., Refusionsforbundet 1 837 300 Kr., Udligningsfonden 924 500 Kr. og Arbejdsløsheds-kasserne 663 000 Kr.

Jeg anbefaler Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting. De stærke Stigninger, der har fundet Sted, navnlig i Brændselspriserne, gør det rimeligt, at der bevilges en Hjælp som den, Lovforslaget indeholder, og jeg vil gerne medgive det min bedste Anbefaling.

Josiassen: Det Lovforslag, der her er til Behandling om Ydelse af Brændselshjælp til Aldersrentenydere, Invalidere m. v. samt arbejdsløshedsforsikrede arbejdsløse, vil uden Tvivl blive hilst med den allerstørste Tilfredshed, i Særdeleshed af den Del af Befolkningen, der skal nyde godt deraf. De Midler, Alders- og Invalidere m. v. har til deres Raadighed, er meget begrænsede og taaler ingen som helst Overbelastning, og det samme kan siges med Hensyn til de arbejdsløshedsforsikrede, som er arbejdsløse; den Understøttelse, de oppebærer, er jo ogsaa stærkt begrænset. Naar der derfor melder sig uforudsete Pristigninger paa de allernødvendigste Ting til Opretholdelse af Hjemmet, forstaar man, at Ængstelse og Mismod bryder ind i de smaa Hjem, og at den Tanke uvilkaar-

ligt opstaar: Hvorledes skal man med den afmaalte Rente kunne klare sig, særlig om Vinteren? Priserne paa Livsformødenheder er som bekendt i Stigning, ikke mindst hvad Brændselet angaar, og Folk med smaa Indtægter kan ikke gaa denne Vinter i Møde uden Ængstelse. Om Stigningen i Brændselspriserne har været nødvendig i den Udstrækning, hvori den har fundet Sted, kan diskuteres. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet, men man studser jo undertiden over, at det skulde være nødvendigt at bringe Priserne op i den Højde, som det er sket. I Bilag 2 i den Betænkning, som det nedsatte Folketingsudvalg har afgivet, findes opført Brændselspriserne i Tidsrummet fra 1. Oktober 1936 til 1. Oktober 1937 i henholdsvis Hovedstaden, Købstæderne og Landkommunerne, og det fremgaar heraf, at Gennemsnitsprisen for hele Landet f. Eks. for skotske Nøddekul i Oktober 1936 var 307 Øre pr. hl, men i Oktober 1937 374 Øre eller 67 Øre mere pr. hl; knuste Koks, leveret fra Gasværk, kostede henholdsvis 217 Øre og 297 Øre, eller 80 Øre mere i Aar pr. hl, og knuste Koks, leveret fra private handlende, kostede henholdsvis 268 Øre og 356 Øre, eller 88 Øre mere i Aar pr. hl. At en saadan Stigning paa denne Nødvendighedsartikel mærkes føleligt paa et lille Budget, er uden for al Diskussion.

Ved at høre paa Forhandlingerne i det andet høje Ting har jeg bemærket, at Venstre og Det konservative Folkeparti har vendt sig imod Hjælpen til de arbejdsløshedsforsikrede arbejdsløse; de skulde efter disse to Partiers Mening ikke nyde godt af Loven. Jeg forstaar ikke rigtig denne Tale, for det har altid været god gammel Tale, saavel fra disse to Partiers som fra anden Side, at den, der selv var med til at bidrage til sit Underhold, burde have et Fortrin eller præmierer — det drejer sig altsaa om Princippet Hjælp til Selvhjælp — fremfor den, der ikke selv bidrager, men udelukkende underholdes af det offentlige. Man maa dog erkende, at de mange Millioner, som Arbejderne Aar ud og Aar ind yder til deres Forsikring imod Arbejdsløshed, er et mægtigt Bidrag, som burde paaskønnes, ikke mindst i et Tilfælde som det her foreliggende.

I Bemærkningerne til Lovforslaget regner man med, at der pr. 1. December 1937, fra hvilket Tidspunkt Udbetalingerne skulde træde i Kraft, vil være 135 000 Aldersrentenydere og 33 000 Invalidere m. v., der som Hovedpersoner kan komme i Betragtning som berettigede til Hjælp. Dette